

דברים שנשאה ורדיתה גור לזכרה של אפרת אמיר ז"ל:

דצמבר 2016

אפרת מהזווית האישית שלי.

אפתח בדברים שהקדשתי לאפרת, בדברי הפרידה שלי ערב יציאתי לגמלאות: "...מילים חמות במיוחד אני רוצה להפנות למורה ותיקה ואישה יקרה - שלא היה לי לפניה ולא אחריה אדם תומך, מעודד ומפרגן ממנה – אפרת אמיר". אמשיך בתמצית הדברים שאמרתי בפניה ביום הולדתה ה-90 ומאוחר יותר בערב לזכרה. כך, אני מקווה, הדברים לא יתפרשו כ"אחרי מות, קדושים אמור".

חלקתי עם אפרת שעות רבות בשוטטות במשעולי ההוראה במסגרת לימודי המתודיקה וההדרכה ואפילו בנושאי מגמת היציבה, שעליה הייתי אמונה. רבות התחבטנו והתלבטנו בסוגיות שונות במכלול התחומים האלו. לרוב גם הגענו לשורה תחתונה, אך תמיד הותרנו כמה סימני שאלה, כמו רצינו להשאיר לנו הזמנה פתוחה, מסקרנת ומאתגרת לפגישה הבאה.

יחד הגשנו "התעמלות בוקר" ברשות השידור וביוזמתה עתירת האנרגיה, של אפרת, כתבנו את הספר "תרגיל לכל גיל". ספר ראשוני, אפילו קצת תמים ופשטני בראייה עכשווית. אבל אין ספק, שהכתיבה המשותפת זימנה לי התנסות חווייתית ומרחיבת דעת והליכה במסע מענג של קירוב לבבות בחברתה של אשת מקצוע מהמעלה הראשונה, נמרצת, חמה ואוהדת.

אפרת אמיר בשבילי, היא עמיתה – סניורית שריפדה חלק נכבד משנותיי במכללה במצע רך ומכיל של תמיכה וביטחון, במקביל לתמרוץ בלתי נלאה לעשייה ולתיעוד מקצועי. האמת שבימים אלו, שבהם אני מתלבטת אם להיכנס להרפתקה ממושכת של כתיבת ספר מקצועי, אני חשה ברוח הגבית שאפרת נותנת לי. ייתכן שרוח זו היא שתטה את הכף לכיוון של כתיבה. ואם הספר אכן ייכתב - אקדיש אותו לזכרה. אפרת הסתלקה מן העולם, אבל בעולמי שלי שמורה לה פינת זיכרון חמה ומבוצרת, שחוזרת ומהבהבת, חוזרת ומאזכרת - ורדיתה, תכתבי!

הזווית הזאת, בגרסאות שונות ומאוד דומות, יכולה לייצג רבים מהתלמידים והמורים בני דורי, שאפרת הייתה להם דוגמה ומופת להוראה מושכלת שנבעה מאהבה, לימוד והתנסות.

למרות שאפרת עצמה לא הובילה מחקרים פורצי דרך, היא תמכה בכל מאודה בתהליך האקדמיזציה של המכללה, שבתקופתה עשה את צעדיו הראשונים ואף עודדה את הסגל הצעיר להשתלב בו, איש איש על-פי כישוריו ונטיותיו המקצועיות.

אפרת הייתה ותישאר לעד אחת מאושיות המכללה לדורותיה.

יהי זכרה ברוך.

ורדיתה גור